

[Aksel Jensen.]

om Skibes Sødygtighed og Udrustning. Dette Ændringsforslag er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalgets 14 Medlemmer, medens det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke har tiltraadt det. Det drejer sig om et Honorar til den Embedsmand, som udfører det Ekstraarbejde, der er forbundet med denne Konvention. Vi har Sekretariatet her i Danmark i Øjeblikket, og Ministeren har derfor ment, at det var nødvendigt at give et Honorar for dette Arbejde.

Jeg skal tillade mig at anbefale samtlige 27 Ændringsforslag, de 26 paa hele Udvalgets Vegne og Ændringsforslag Nr. 197 paa de 14 Medlemmers Vegne.

Korsgaard: Naar jeg ikke kan tiltræde Ændringsforslag Nr. 197, er det dels af en principiel Grund og dels af en speciel Grund. Den principielle Grund er den, at jeg vil benytte Lejligheden til at spørge den højtærede fraværende Statsminister, om man snart kan vente et Resultat af den Dagsordensdebat, som vi havde for ikke saa lang Tid siden vedrørende Honorarspørgsmaal. Denne Debat endte jo med, at Statsministeren paa Ministeriets Vegne overfor Finansudvalget skulde fremkomme med en Redegørelse for, hvorledes han vil ordne Forhold af den Art i Fremtiden. Det har jo, som alle vil vide, været Mening, at vi skulde hjem til Paaske. Det er vel ikke alle, der mener det mere, men jeg tør vel nok sige, at der ikke er saa forfærdelig længe til Samlingens Slutning. Jeg maa da finde det noget besynderligt, at denne enstemmige Vedtagelse endnu ikke har faaet noget praktisk Resultat i Retning af, at Ministeren har foretaget sig, hvad den paagældende Dagsorden udtaler. Dette er, hvad jeg ønsker at udtale om den principielle Side af Sagen.

Den specielle Side af Sagen synes mig at være noget uklar. Jeg vilde tro, at den i nogen Grad strider mod det Princip, som i hvert Tilfælde jeg har, at en Embedsmand ikke skal have særligt Honorar for Arbejde, der nogenlunde falder ind under det, han rettelig har med at gøre som Embedsmand. Af disse to Grunde maa jeg anbefale at stemme imod Bevillingen.

Sneum: Ændringsforslag Nr. 196 angaar nogle Udgifter vedrørende særlig Isbrydningsvirksomhed, og det er Isbryderen „Stærkodder“, det drejer sig om. Jeg har aldeles ikke noget imod disse Udgifter; disse

Beløb bliver sikkert givet godt ud. Men udover de smaa Beløb, der her er Tale om under Nr. 196, ser jeg ikke blandt Ændringsforslagene til Handelsministeriets Budget noget, der tyder paa, at man fra Ministeriets Side agter at foretage sig noget alvorligt for at undgaa saadanne trafikale Vanskeligheder, som vi har haft i denne Vinter. Nu har vi lige hørt en Debat under Budgettet for Ministeriet for offentlige Arbejder angaaende Isvanskelighederne i Store Bælt; de har jo ogsaa haft en god Presse, havde jeg nær sagt. Opmærksomheden er blevet koncentreret om Issituationen i Store Bælt, som om den var det centrale; og jeg skal ogsaa indrømme, at Overfarten mellem Korsør og Nyborg er en meget betydningsfuld Overfart. Men Issituationen former sig jo saaledes for Provinsbeboerne, Provinshavnene og Provinsbyerne, at den i allerhøjeste Grad er et Erhvervspørgsmaal eller et erhvervspolitisk Spørgsmaal; og den har udviklet sig saaledes, at den har lammet Erhvervslivet her i Landet i ganske betydelig Grad i de 3 Maaneder, der er gaaet af det nye Aar. Efter den Forhandling, som førtes her i Tinget den 26. Februar i Aar angaaende Trafikvanskelighederne paa Grund af Isforholdene, maatte man have nogen Formodning om, at den Interesse, som Handelsministeren gav Udtryk for den Gang, vilde vise sig ogsaa paa Handelsministeriets Budget, naar det kom til tredie Behandling. Det forekommer mig ogsaa, at Handelsministeren for ganske nylig til Dagspressen har udtalt, at Staten nu maatte træde til og sørge for, at Staten i Fremtiden stod bedre rustet til at tage mod en Isvinter af en saa ødelæggende Karakter som den, vi har haft i Aar, og som vi vel ikke er helt færdige med endnu. Man har i vore Provinshavne følt sig brøstholden over Isbrydningstilstandene i Vinter; og Erhvervslivet har ogsaa haft Grund til at klage. De to Statsisbrydere, „Isbjørn“ og „Lillebjørn“, skal jo varetage Skibsfartens og Havnenes og Erhvervslivets Interesser; men de to Isbryderes Virksomhed er jo, kan man vel sige, brudt sammen. Staten har ved Anskaffelse af disse to Isbrydere erkendt, at Isbrydning i vore Farvande er en Statsopgave, og derfor stilles der nu et Krav til Staten, som den efter min Opfattelse ikke kan komme udenom.

Man har talt og skrevet om de store Tab, Statsbanerne har haft i denne Vinter; og der har været nævnt Beløb paa saadan noget som 10 Mill. Kr. for Statsbanernes Vedkommende. Jeg skal ikke kunne sige,